

Løvetannbarna

Kan du smile gjennom tårer når ditt liv blir knust til støv? Kan du atter skimte våren gjennom høstens gule løv? Kan du glemme sorg og smerte, krig og urett, hat og svik? Uten bitterhet i hjertet er du meget, meget rik.

(Løvetannbarn - de klarte seg, mot alle odds, Ringheim og Throndsen, Cappelen, 1997)

Liten skogsdemon og Bankhead, Marius Amdam og Kjell Erik Killi-Olsen, to malerier og to kunstnere.

To kunstnere fra Trondheim, to kunstnere som jobber med ulike medier, to kunstnere med en forkjærlighet til maleriet, to kunstnere som representerer hver sin generasjon, den ene vel etablert gjennom flere tiår, den andre i sitt første. To kunstnere som begge er relatert til det ekspressive, fortellende maleriet. Både Amdams og Killi-Olsens kunstnerskap synliggjør en kunsthistorisk kompetanse og ydmykhet, men samtidig som de ser seg tilbake, går de nye veier, bygger videre. De har et kompromissløst forhold til kunsten og dets vesen.

Her er to malerier i et figurativt formspråk og med en rik palett, det ene i akryl på plate, det andre i olje på lerret. Malingen er generøst tildelt billedflaten og begge verkene utfordrer den todimensjonale maleflaten. Tykke lag med maling; klemt fra tuben direkte på lerretet, relieffer ved hjelp av ispinner og partier bygd opp av pappmasje. Begge maleriene trer ut av billedflaten og beveger seg inn i en tredimensjonal verden. Det ekspressive formspråket går hånd i hånd med det nitidige håndverket.

Begge maleriene har flere vesentlige bildelement og har mennesker sentralt i billedflaten, i begge maleriene ser vi et barn. Og nettopp barna fanger min oppmerksomhet. Passivt og nakent trer de frem i en ukjent, fremmed verden. Små mennesker i starten av livet, åpne og mottagelig for sine omgivelser. De befinner seg midt i livsfasen hvor et menneske utvikles mot voksen ansvarlighet og selvstendighet. De er påvirkelige og reseptive. De formes av de erfaringer og opplevelser de møter på sin vei.

For meg er begge maleriene vakre og makabre på samme tid. Det skjønne møter motstand i fortellingen. Her er en sårhet som berører meg, som lar tanker og assosiasjoner fly. Dialogen verkene imellom både åpner og lukker meningsinnholdet for meg. For meg handler det om hvordan vi mennesker opplever verden rundt oss, hvilke erfaringer vi bærer med oss og hvordan vi utvikles som deltakere i samfunnet. Det handler om usikkerhet, oppdragelse og miljø, det handler om angst, nysgjerrighet og respekt.

Vil du sitte på fanget? Spør kunstneren

Vil du ha en kakk i hodet?

Ja takk!

Cathrine Hovdahl Vik